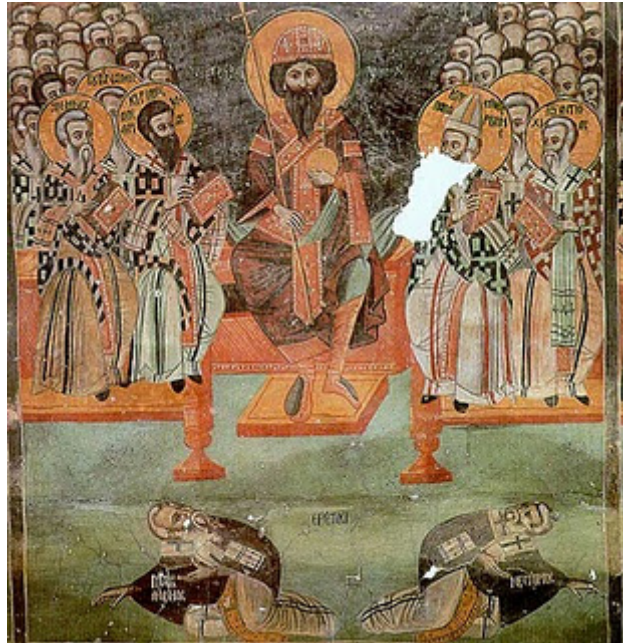

Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης: Ο δίκαιος έχει τον Θεό με το μέρος του

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Γερ. Παΐσιου

Όλοι οι άνθρωποι δεν χωράνε σ' αυτόν τον κόσμο σήμερα. Αν κάποιος θέλει να ζήσει τίμια και πνευματικά, δεν χωράει μέσα στον κόσμο.

- Γέροντα, γιατί δεν χωράει;

- Όταν είναι κανείς ευαίσθητος και βρεθεί σε ένα σκληρό περιβάλλον και του κάνουν την ζωή μαύρη, πώς να αντέξει; Ή πρέπει να βρίζει κ.λπ. ή να φύγει. Αλλά και να φύγει δεν μπορεί, γιατί χρειάζεται να ζήσει. Του λείπει το αφεντικό: «Σου έχω εμπιστοσύνη, γιατί δεν κλέβεις, πρέπει όμως να βάζεις και σάπια ανάμεσα στα καλά. Μέσα στις καλές μπάλες τριφύλλι πρέπει να βάλεις και λίγες χωνεμένες»! Τον βάζει και διευθυντή, για να τον κρατήσει· πρέπει όμως να κάνει και έτσι, γιατί αλλιώς θα τον πετάξει από την δουλειά. Μετά ο καημένος δεν κοιμάται, αρχίζει τα χάπια. Ξέρετε τί τραβάνε οι καημένοι άνθρωποι; Τί δυσκολίες, τί εκβιασμούς συναντούν πολλοί στις δουλειές τους από τούς προϊσταμένους; Τους κάνουν την ζωή μαύρη. Να παρατήσουν την δουλειά; Έχουν οικογένεια. Να καθίσουν; Βάσανα. Μπροσ βαθύ και πίσω ρέμα· και τα δυό στενά. Πάει να σκάση κανείς. Κάνει υπομονή, παλεύει.

Σε άλλον του αφήνουν όλη την δουλειά και πάει ο συνάδελφος μόνο για να πληρωθεί. Γνωρίζω έναν που ήταν κάπου διευθυντής. Όταν άλλαξαν τα πράγματα, τον έβγαλαν από διευθυντή και έβαλαν άλλον του κόμματος, που ούτε το Λύκειο δεν είχε τελειώσει. Τον έκαναν διευθυντή, αλλά δεν ήξερε την δουλειά, και έτσι δεν μπορούσαν να πάνε σε άλλη θέση τον προηγούμενο.

Λοιπόν, τί κάνουν; Βάζουν στον ίδιο χώρο και δεύτερο γραφείο! Την δουλειά την έκανε ο παλιός διευθυντής και ο νέος καθόταν τσιγάρο, καφέ, κουβέντα... Τελείως αναιδής! Δεν του έκοβε κιόλας, έλεγε ό,τι του ερχόταν, και έπεφτε η ευθύνη μετά στον παλιό. Μέχρι που αναγκάστηκε να φύγει ο καημένος. «Μήπως πρέπει να πάω κάπου άλλου; Ο χώρος είναι μικρός· δεν χωράνε δυό γραφεία. Καλύτερα, κάθησε εσύ εδώ», του είπε και σηκώθηκε και έφυγε, γιατί του έκανε και την ζωή μαύρη. Και δεν είναι μια μέρα, δυό. Κάθε μέρα να έχεις έναν τέτοιο στο κεφάλι σου, είναι βάσανο!

Τον δίκαιο άνθρωπο συνήθως οι άλλοι τον σπρώχνουν στην τελευταία θέση ή ακόμη του παίρνουν και την θέση. Τον αδικούν, τον πατούν - «πατούν επί πτωμάτων», έτσι δεν λέγεται; Αλλά, όσο οι άνθρωποι τον σπρώχνουν προς τα κάτω, τόσο ο Θεός τον ανεβάζει προς τα πάνω σαν τον φελλό, θέλει όμως πάρα πολλή υπομονή. Η υπομονή ξεκαθαρίζει πολλά πράγματα. Αυτός που θέλει να ζήσει με αρετή και να είναι τίμιος στην δουλειά του, είτε εργάτης είναι είτε έμπορος είτε οτιδήποτε είναι, πρέπει να το πάρει απόφαση ότι, όταν αρχίσει την δουλειά του, θα φθάσει σε σημείο να μην έχει να πληρώσει λ.χ. ούτε τα ενοίκια, αν έχει μαγαζί, για να του έρθει η ευλογία του Θεού. Όχι όμως να πηγαίνει με τον σκοπό: «Αν φθάσω μέχρις εκεί, μετά θα έχω πελατεία»! Να μην πάει με τέτοιο σκοπό, γιατί τότε ο Θεός δεν θα του δώσει. Αλλά όταν πει: «Θα ζήσω κατά Θεόν, δεν θα

κάνω αδικίες, θα πω ότι αυτό αξίζει πενήντα δραχμές και εκείνο διακόσιες δραχμές», ο Θεός δεν θα τον αφήσει. Κάποιος άλλος εν τω μεταξύ εκείνο που θα το δίνει αυτός πενήντα δραχμές, θα το δίνει πεντακόσιες δραχμές και θα πλουτίσει. Τελικά όμως ο απατεώνας αυτός θα φθάσει σε σημείο να μην έχει να πληρώσει ούτε τα ενοίκια και θα το κλείσει το μαγαζί του, γιατί ο κόσμος πληροφορείται, ενώ σιγά-σιγά ο τίμιος δεν θα μπορεί να τα βγάλει πέρα από την πελατεία που θα έχει· θα παίρνει συνέχεια υπαλλήλους! Αλλά στην αρχή θα δοκιμασθεί. Ο καλός δοκιμάζεται στα χέρια των κακών· περνάει από τα λανάρια. Όταν πάει κανείς με τον διάβολο, με πονηριές, δεν ευλογεί ο Θεός τα έργα του. Ό,τι κάνουν οι άνθρωποι με πονηριά, δεν ευδοκιμεί. Μπορεί να φαίνεται ότι προχωράει, αλλά τελικά θα σωριάσει. Το κυριότερο είναι να ξεκινά κανείς από την ευλογία του Θεού για ό,τι κάνει! Ο άνθρωπος, όταν είναι δίκαιος, έχει τον Θεό με το μέρος του. Και όταν έχει και λίγη παρρησία στον Θεό, τότε θαύματα γίνονται. Όταν κανείς βαδίζει με το Ευαγγέλιο, δικαιούται την θεία βοήθεια. Βαδίζει με τον Χριστό. Πώς να το κάνουμε; Την δικαιούται. Όλη η βάση εκεί είναι. Από 'κει και πέρα να μη φοβάται τίποτε. Αυτό που έχει σημασία είναι να αναπαύεται ο Χριστός, η Παναγία και οι Άγιοι στην κάθε ενέργειά μας, και τότε θα έχουμε την ευλογία του Χριστού, της Παναγίας και των Αγίων μας, και το Άγιο Πνεύμα θα επαναπαύεται σ' εμάς. Η τιμιότητα του ανθρώπου είναι το ανώτερο Τιμιόξυλο. Αν ένας δεν είναι τίμιος και έχει Τιμιόξυλο, είναι σαν να μην έχει τίποτε. Ένας και Τιμιόξυλο να μην έχει, αν είναι τίμιος, δέχεται την θεία βοήθεια. Και αν έχει και Τιμιόξυλο, τότε!...

(Γέροντος Παϊσίου Αγιορείτου «Λογοι» -Με πόνο και αγάπη για τον σύγχρονο άνθρωπο, Α΄. Ι. Ησυχαστήριο «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσ/νίκης)

πηγή: [Θησαυρός Πνεύματος και Ευσεβείας](#)

agiosvasileiospeiraiws.blogspot.com